

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀναεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὠραίου χρωματιστοῦ ἑξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρνίτου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Τρεχανέμης μῶλις εἶδε τὸν Ροβέρτον ἀφανιζόμενον ἐν νεφέλῃ κονιορτοῦ, καὶ παρευθὺς ἐλύθη ὁ γλωσσοδέτης του. Καὶ πᾶσαι αἱ ὕβρεις αἱ ἀπὸ τινῶν στιγμῶν τρέχουσαι εἰς τὴν γλῶσσάν του καὶ μετὰ δυσχερείας κρατούμεναι, ἐξεχύθησαν ἐκ τοῦ στόματός του ὡς χεῖμαρρος ὀρμητικός. Ἐπληξε διὰ τῆς πυγμῆς του τὸ τραπέζιον, ἐφ' οὗ ἔκειντο τὰ δόμιναι, καὶ ἀνεπήδησαν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης.

— Ἄχ! βρωμῶσκυλο! ἀνεφώνησεν ὠρυόμενος καὶ ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς, ἄχ! φαυλάντζα τοῦ διαόλου! Ποῦ θά μου πᾶς; Θά μου το πληρώσης αὐτὸ ποῦ μοῦ κάμες! Δὲν θά σ' ἀφήσω ἐγὼ νά γιάσης! Ἄκους ἐκεῖ τὸν ἀφιλότιμο νά μ' ἔχη δεμένο τρεῖς ὥρας ἔς τὸ δένδρο; γιατί; γιὰ δύο τρεῖς παληολαγούς! Καὶ εἶχε καὶ μουτρα καὶ το εἶπε πῶς μ' ἔδεσε. Ἄκους ἐκεῖ, βρε ἀδελφέ, ἀκους ἐκεῖ κατάστασι πραγμάτων! Μ' ἔπιασε μὲ προδοσία, τί νά σου κάνω, ἂν τον ἐπρόφθανα δὲν θά μου γλύτωνε ἀπ' τὰ χέρια μου...

— Ἐλα δὲ σὺ πάλι, Τρεχανέμη, καὶ μὴ μας κάνης τὸ παλληκάρι, εἶπεν ὁ Μαθητής, μιὰ χαστουκιὰ νά σου καταϊβάσῃ σὲ φθάνει, δὲν θέλεις ἄλλη...

— Ἄμ' δέ! Ὅταν ξαναπάω, ἔξέρω ἐγὼ! θά πάρω καὶ τὸ τουφεκάκι μου! Καὶ ὅπως με βλέπεις καὶ σε βλέπω, θά σοῦ τον συγυρίσω ἐγὼ τὸν μαντράχαλο!

— Ἐλα σκόλα τώρα, Τρεχανέμη, καὶ τὰ λὲς ἔτσι γιὰ νὰ ξεθυμάνης, εἶπεν ὁ Φλέρης, ἄφησε τῆς ἀνοησίας... Τώρα ὅ, τι ἔγινε, ἔγινε. Περασμένα ξεχασμένα.

— Ἐγὼ νά το ξεχάσω! εἶπεν ὁ λαθροθήρας καὶ ἡ ὄψις του ἦτο σκυθρωπὴ καὶ στυγνὴ... Αἶ, καὶ νά το μάθουν, τί

ἔχει νὰ γίνῃ! Ψυχὴ δὲν θά βρεθῇ νὰ πῇ πῶς ἐγὼ ἔφταιξα... Ἄχ! αὐτοὶ οἱ Κλαιρεφόν! Πότε θάρθῃ ἐκεῖν' ἡ χρυσὴ ἡμέρα, ποῦ θά λογαριασθοῦμε!...

Καὶ ἐστομίσας φρικώδη βλασφημίαν, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν Φλέρην μετὰ βλέμματος ἀπαισίου καὶ εἶπεν:

— Κατάλαβες, κύρ Φλέρη; ἄς πάρῃ ἀπάνω του τὸν πατέρα ὁ κύριος Καρβαγάν... καὶ ἐγὼ τον παίρνω ἀπάνω μου τὸν υἱόν...

Ὁ Γεώργιος, ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Τρεχανέμη περὶ τῆς μυσαρᾶς ταύτης συνεργασίας, καὶ τῆς παραβολῆς τοῦ πατρός του καὶ τοῦ καθάρματος, ἠγέρθη βίαιως καὶ φλογερὸς ἐξ ὀργῆς ἀνεφώνησε:

— Σοῦ ἀπαγορεύω, κάθαρμα, νὰ ἐστομίσῃς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Καρβαγάν.

— Καὶ γιατί τάχατες; ἠρώτησεν ὁ Τρεχανέμης ἐρωτικῶς καὶ ἀπειλητικῶς.

— Διότι εἶνε πατήρ μου.

Αἱ τέσσαρες αὐταὶ λέξεις τοῦ Γεωργίου Καρβαγάν παρήγαγον ἄμεσον μεταβολὴν εἰς τὴν στάσιν τῶν τριῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ὁ μὲν Πουρτσᾶς εὐθὺς ὤθησε πρὸς τὸν Γεώργιον ἔδραν ἵνα καθίσῃ, ὁ δὲ Φλέρης ἔσπενσε νὰ ἀποτινάξῃ διὰ τῶν δακτύλων του τὴν κόνιν τῆς πενιχρᾶς καὶ ἀκαθάρτου ρεδιγκότας του καὶ διώρθωσε τὸν τετριμμένον λαιμοδέτην του, ὁ δὲ Τρεχανέμης ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μαντήλιον τὸ χρησιμεῖον ὡς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κυρία Πουρτσᾶ ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐξέδρας τῆς ἠδύοχησε νὰ μειδιάσῃ...

— Ἄ! εἶσθε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρβαγάν! εἶπεν ὁ λαθροθήρας μετ' εὐρείας λόγου... Τότε ἀλλάζει!.. Ὁ κύριος Καρβαγάν εἶνε, βλέπετε, δικός μας ἄνθρωπος καὶ οὔτε ἓνα λαγὸν δέν του ἐπέιραξα ποτὲ ἔς τὸ δάσος του... Καὶ ἔχει κατὶ λαγούς; μὰ τί λαγούς! Ἐγὼ γιὰ τὸν κύριον Καρβαγάν γίνομαι θυσία... Ἄν ἤθελε μάλιστα νὰ πάρῃ τὴν κόρη μου ἔς τὸ σπῆτι του ὀπρητέρα, τοῦ τὴν ἔδινα μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά, ἂν καὶ ἔχη λιγουλὰκι ἡψηλὴ τὴ μύτη της. Μὰ τῆς ἀξίζει τῆς καυμένης! εἶνε σὰν τὸ κρῦ τὸ νερό, εἶνε ἓνα πουλαδάκι! Ὅ τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς ἐμένα εἶχεν ἀντιπρόσωπό του, καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔγινε δήμαρχος, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ κύριοι, ἔξέρουν τί καμάρι εἶχα, καὶ γιατί τάχα νὰ μὴ καμαρώνῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ φίλου του!.. Ἄχ! τὸν ἀγαπῶ τὸν κύριον Καρβαγάν, ὅσο σιχαίνομαι ἐκείνους ἐκεῖ τοὺς ἀντικρινούς! Μὰ μὴ σε μέλη, καὶ αὐτὸς δὲν τοὺς χωνεύει... καὶ αὐτὸς θά τους βγάλῃ ἀπάνω ἀπὸ τὴ ράχι μας...

Καὶ ταῦτα λέγων ἔτεινε τὴν πυγμὴν του πρὸς τὸν λόφον, ἐφ' οὗ ὑψούτο μετὰ τῶν δένδρων ὁ πύργος Κλαιρεφόν, καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἄχ! ληστὴ! τί νά σοῦ κάνω! Ἄκους ἐκεῖ, νὰ μὲ δέσῃ ἔστο δένδρο, σὰν νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί!.. Μὰ θά τὸ πληρώσῃ! ἄλλως φαρμάκι νὰ γενῇ αὐτὸ ποῦ πίνω τώρα.

Καὶ ἀρπάσας τὸ ποτήριον τοῦ ζύ-

θου, ὅπερ εἶχε κομίσαι ὁ Πουρτσᾶ χάριν του, ἔπιεν αὐτὸ ἀμυστί.

— Γιὰ νὰ σου πῶ, Τρεχανέμη, ἀνεφώνησεν ἀγανακτῶν ὁ κάπλος, δὲν ἔχομεν ὄρεξι νὰ σ' ἀκούμε μία ὥρα τώρα μὲ τὸ ρωλοῦ... Καλλίτερα ν' ἀκούσωμεν τὸν κύριον ἐδῶ, τὸν ὁποῖον ξαναβλέπομεν μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν... Σὰς ἐγνώρισσα μικρόν, τοσουλάκι, κύριε Γεωργάκη μου, καὶ ὅταν ἐβγαίνατε περίπατον μὲ τὴν ἀξιόλογον κυρίαν μητέρα σας, πολὺ συχνὰ σὰς ἔβλεπα εἰς τὸ κατάστημά μου... ὦ! τώρα ἄλλαξε πολὺ... Μὰ καὶ σεῖς δὲν πᾶτε πίσω!.. Τί σωστὸς νέος ὅπου ἐγίνατε, ὅπου τότε εἴσθε δηλαδὴ χωρὶς νὰ σὰς προσβάλω...

— Δὲν μὲ προσβάλλετε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, νεύων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σύνου; τίς οἶδε τί ἐσκέπτετο. Πράγματι τὰ πάντα μετεβλήθησαν... καὶ ἄνθρωποι καὶ πράγματα...

— Καὶ ποῦ εἴσθε ἀκόμη! ἐντὸς ὀλίγου θά μεταβληθοῦν ἔτι μᾶλλον, εἶπεν ὁ Φλέρης... Ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν πόλεμον, κύριε Καρβαγάν, πόλεμον μετὰ τοῦ πατρός σας καὶ τοῦ μαρκησίου Κλαιρεφόν. Ἀπὸ τριακονταετίας ἦδη ὑφίστανται αἱ ἐχθροπραξίαι καὶ πλησιάζομεν εἰς τὴν λύσιν. Καὶ ὁ πατήρ σας δὲν χωρατεύει... Ἦλθατε ἴσα ἴσα εἰς τὴν ὥραν διὰ νὰ εἴσθε παρῶν εἰς τὴν νίκην. Καλῶς ὠρίσατε, κύριε Γεώργιε!

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ γραμματεὺς ἔτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν νέον, ὅστις ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν προτεινομένην δεξιὰν, διότι δὲν ἔσπευσε νὰ τὴν θλίψῃ, ἀλλὰ τὴν ἀφήκε νὰ καταπέσῃ.

Ἄλλου εἶχε τὸν νοῦν τὸ Γεώργιος, ἰστάμενος ὀρθίος καὶ ἀκίνητος. Πρὸ τῆς μνήμης αὐτοῦ διήρχετο ἡ πρῶνὴ συνάντησις. Ἐβλεπεν ὡς ἐν ὁράματι, νεάνιδα ἔφιππον, περιπατοῦσαν βραδέως ὑπὸ τὸν δροσερὸν θόλον τῶν δένδρων καὶ παρακολουθουμένην ὑπὸ μεγάλου λαγωνικοῦ. Ἄγνωστός τις ἐπήδησεν ἀπὸ τινος ὑψώματος εἰς τὴν ὁδόν, ἐν ἣ αὐτὴ ἐβάδιζε, καὶ διέκοψεν ἀποτόμως τὸν δρόμον της, ἐρωτῶν πληροφορίας περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ὤφειλε νὰ λάβῃ, διότι εἶχεν ἀποπλανηθῆ. Ἐκείνη δὲ ἀσμένως μὲν ἀλλὰ καὶ σοβαρῶς ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν ὁδόν. Τὴν ὥραν δὲ καθ' ἣν ἐμελλον νὰ ἀποχωρισθῶσι, τὴν παρεκάλεσεν ὁ νέος μετὰ σεβασμοῦ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά της, ἦτο δὲ ἡ κόρη τοῦ Κλαιρεφόν, περὶ οὗ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀκούσει ὅτι ἦτο ἐχθρὸς τοῦ πατρός του. Τῷ ἐφαίνετο τότε ὅτι κατέβαινε σκιά τις ἐπὶ τῆς νεάνιδος καὶ τὴν ἔβλεπε μελανειμονοῦσαν, κλίνουσαν τὴν κεφαλὴν της ὑπὸ βαρυτάτης μερίμνης καὶ ἀγωνίας καὶ τὸ εὐμορφον αὐτῆς πρόσωπον κατασκαπτόμενον ὑπὸ τῆς λύπης. Ἐβάδιζε σιωπηλῆ, ἐρυθρῶς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσηλωμένους κατὰ γῆς, μόνη, ἀνευ συνοδίας, ὡς ἐγκαταλελειμμένη. Ἡ χλοερὰ καὶ ἀνθοστεφῆς ὁδὸς εἶχεν ἀπολέσει τὴν θερμὴν αὐτῆς λαμπρότητα, τὰ δένδρα γεγυμνωμένα καὶ ἀφυλλα, κατὰμαυρα καὶ ψυχρὰ ἔφρισον ὑπὸ τοῦ παγεροῦ βορρᾶ καὶ